

Myśli

o ubóstwie

Spis treści

1. Z EWANGELII WEDŁUG ŚW. MATEUSZA.....	2
2. GÓRA	2
3. BŁOGOSŁAWIENI	2
4. UBODZY W DUCHU.....	2
5. KRÓLESTWO NIEBIESKIE	3
6. WNIOSKI	3
7. PROPOZYCJE DO PRZEMYŚLENIA.....	4
8. ŹRÓDŁA.....	4
KOMENTARZE BIBLIJNE	5
LITERATURA.....	5

1. Z EWANGELII WEDŁUG ŚW. MATEUSZA

„Jezus, widząc tłumy, wyszedł na górę. A gdy usiadł, przystąpili do Niego Jego uczniowie. Wtedy otworzył swoje usta i nauczał ich tymi słowami: <Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie>” (Mt 5, 1-3).

Tę perykopę biblijną Kościół czyta w 4. niedzielę per annum, rok A oraz w poniedziałek 10. tygodnia per annum, rok I.

2. GÓRA

1. „Na górę” – dla pierwszych słuchaczy skojarzenie było oczywiste: z Mojżeszem, który z Góry Synaj przekazywał Prawo Izraelowi (Pwt 18,15). Jezus jest zatem Nauczycielem i Prawodawcą.
2. „Usiadł” – rabini nauczali siedząc, podkreślona więc została tutaj pozycja Jezusa jako autorytetu.
3. „Kazanie” wygłoszone zostało w formie poetyckiej, co zbliża je bardzo do Psalmów.

3. BŁOGOSŁAWIENI

1. „Błogosławieni” – gr. makários – ludzie, którym można pozazdrościć. Niekoniecznie oznacza to, że czują się oni szczęśliwi w rozumieniu „światowym”, czy też świetnie się im powodzi. Chodzi o to, że bez względu na okoliczności mają szczęście, gdyż ich więź z Bogiem jest ponad wszystko.
2. „Makários” = hebr. aszer – oznacza równocześnie: „błogosławiony”, „szczęśliwy”, „mający szczęście”.
3. „Makários” pojawia się zawsze w kontekstach związanych z naśladowaniem, nierzadko utożsamiane jest z terminem „uczeń”. A zatem „makários” staje się aspektem określającym tożsamość ucznia.
4. Hieronim przełożył na łacinę w formie *beatus*: „*Beati pauperes spiritu*”.
5. Język polski ma do wyboru albo „błogosławiony” albo „szczęśliwy”, nie mamy słowa łączącego te dwa aspekty

4. UBODZY W DUCHU

1. „ubodzy” – hebr. anawim. w ST oznacza: biedni, wyczuci ze wszystkiego (Iz 61,1).
2. Ubóstwo duchowe idzie w parze z dziecięctwem duchowym, które jest warunkiem wejścia do królestwa niebieskiego (Mt 18, 1-4).
3. „Ubodzy w duchu” – ci, którzy potrzebują Boga, mają postawę pełną pokory, zależności i słabości, nawet jeśli posiadają bogactwa materialne.

4. Postawa pokory, to postawa bycia w prawdzie o tym, co dobre i o tym co niedoskonałe we mnie, to postawa prostego przyznawania się do sukcesów i błędów.
5. To ci, którzy w duchu wiary znoszą rzeczywiste ubóstwo materialne.
6. Nic ich nie może odłączyć od miłości Chrystusowej.
7. Są duchowi wolni i spokojni a jednocześnie angażują się w sprawy doczesne i w walkę o poprawę losu swojego i innych.
8. Wyzbywają się samych siebie, własnych roszczeń, rezygnują z tego, aby być w pełni niezależnym po to, by pozostawić więcej przestrzeni dla Boga, dla Jego zainteresowania się moją osobą.
9. Ubóstwo duchowe zakłada rezygnację z posiadania tego, co ma wartość w oczach „świata”. Tylko wtedy osiągam prawdziwą wolność.
10. Ubogi w duchu to ten, kto nie koncentruje się na sobie, ponieważ jest otwarty na Boga i innych; kto uwalnia się od samego siebie, aby otworzyć się na plany Boże; kto w końcu osiąga pełnię, jaką jest królestwo niebieskie.
11. Ubodzy są szczęśliwi, ponieważ Bóg jest z nimi i oni do Niego należą. W przynależności tej nie chodzi o posiadanie, ale o zażyłość więzi osobowych.
12. Im więcej ubóstwa duchowego, tym więcej wielkoduszności w człowieku.
13. Ubogi w duchu to ten, który nigdy nie sprzedał zasad moralnych za dobra materialne.
14. To człowiek zdolny do poświęcenia, do rezygnacji z siebie.
15. Ubogi w duchu jest hojny.
16. Ubogi duchem jest bogaty Bogiem.
17. Chrystus proponuje **umiłowanie** ubóstwa.

5. KRÓLESTWO NIEBIESKIE

1. Idea królestwa Bożego ma dla zrozumienia Biblii zasadnicze znaczenie. Nie odnosi się ona ani do miejsca, ani do czasu, ale do stanu, w którym panowanie Boże zostaje uznane przez całą ludzkość, w którym wypełnią obietnice Boże o odrodzeniu wszechświata, wolnego już od grzechu i śmierci.
2. NT wskazuje na pozorną sprzeczność: królestwo Boże jednocześnie „jest” i „będzie” (obecność przyszłości) – obietnice jednocześnie wypełniają się teraz a będą spełnione doskonale po paruzji.
3. Dziś królestwo Boże przychodzi autentycznie - choć tylko w części do wszystkich przyjmujących ewangelię. Przykładem „częściowości” jest np. fakt, że poszczególni ludzie mają w sercach ubóstwo duchowe, mimo, że na świecie znajdujemy je tylko w małym stopniu. Na końcu obecnego etapu historii, królestwo będzie nie tylko autentyczne ale i pełne.

6. WNIOSKI

1. Pierwsze błogosławieństwo w 90% komentowane jest w kontekście ubóstwa materialnego”.
2. Kolejne błogosławieństwa są rozwinięciem pierwszego, mówią, jak być ubogim w duchu.

3. Jezus utożsamia szczęście z „byciem Jego uczniem”.
4. Jestem szczęśliwa, jestem prawdziwie uczennicą Jezusa, kiedy np. w sytuacji niesłusznego posądzenia nie myślę: „Powinnam się cieszyć z tej sytuacji”, ale kiedy naprawdę doświadczam radości z możliwości naśladowania Pana w Jego niesłuszny oskarżeniu.
5. Jezusowa koncepcja człowieka szczęśliwego jest pozornie nielogiczna i ryzykowna.
6. Szczęście to jest „ucieleśnienie”, coś bardzo konkretnego, nie iluzja czy emocja.
7. Szczęście jest „kompleksowe i wewnętrzne”: musi dotknąć najgłębszych strun duszy, objąć całą osobę. Przeżywane powierzchownie przypomina wesołość i błazenadę.
8. Szczęścia nie gwarantuje powodzenie życiowe ani jego brak.
9. Szczęście to „dobro do rozpowszechnienia”. Ubodzy, pragnący sprawiedliwości, czyniący pokój itd. są skłonni do wychodzenia na zewnątrz.
10. Szczęście to dobro trwałe z perspektywą wieczności.
11. Z prawdziwego doświadczenia błogosławieństwa płynie radość chrześcijańska. Nie jest ona zmienną fortuną, ale stałą cnotą.
12. Jezus jako pierwszy doświadczył i wypełnił życiem błogosławieństwa. On żyje błogosławieństwami, On sam jest Błogosławieństwem.
13. Jezus nie mówi: „Przyjdźcie i czyńcie, co wam mówię”, ale: „Przyjdźcie, zobaczą, jaki jestem, jak myślę, jak czuję, jak postępuję i naśladowajcie Mnie”
14. Życie błogosławieństwami, to budowanie królestwa Bożego.
15. Synteza błogosławieństw to: „Szukajcie wprawdzie królestwa Bożego i jego sprawiedliwości, a wszystko inne będzie wam przydane”

7. PROPOZYCJE DO PRZEMYŚLENIA

1. Jakie miejsce w moim życiu zajmują błogosławieństwa?
2. Czy jestem szczęśliwa? Co o tym świadczy?
3. Co sprawia, że nie czuję się szczęśliwa?
4. Co mogę powiedzieć o stanie mojej radości chrześcijańskiej?
5. Co mogę powiedzieć o mojej więzi z Bogiem?
6. Czy mam głęboką radość? Czy nęka mnie jakiś smutek? Radość = ubóstwo duchowe.
7. Czy naprawdę szukam najpierw królestwa Bożego ufając, że wszystko inne będzie mi dodane, czy raczej troszczę się najpierw o sprawy doczesne, a sprawy królestwa są dodatkiem?
8. „Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali” (2 Kor 12,9).
9. Proszę o silną wolę kroczenia drogą Jezusowych błogosławieństw.
10. Czy czuję się uboga w duchu? Co o tym świadczy? Co mi przeszkadza w doświadczeniu tego błogosławieństwa?
11. Co mogę powiedzieć o moim umiłowaniu ubóstwa duchowego?

8. ŹRÓDŁA

Biblia Tysiąclecia, wyd. III, Pallotinum 1980
Zasady Życia Instytutu Świeckiego Chrystusa Króla

Książd W. Piwowarczyk, Konferencje

KOMENTARZE BIBLIJNE

„Nowy Testament dla moderatorów”, red. R. Popowski, Vocatio 2008.

„Komentarz żydowski do Nowego Testamentu, red. D. H. Stern, Vocatio 2005.

„Ewangelie z komentarzem duszpasterskim”, red. T. Loska, WAM 2011.

„Modlitwa Ewangelią na każdy dzień”, red. K. Wons, Salvator 2006.

„Lectio divina na każdy dzień roku”, red. G. Zevini, P. Cabra, Wyd. Sióstr Loretanek, t. 10, Warszawa 2009, t. 13, Warszawa 2007.

LITERATURA

Ks. Lucjan Szubartowicz, „... o błogosławieństwach”, Gaudium Lublin 2010.